

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1369/2020
08.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Јасмине Васовић, Веска Крстајића и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ђорђа Константиновића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву, Посебног одељења за сузбијање корупције Спк – По4 26/20 од 14.05.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 Спк 5/20 од 25.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 08.12.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву, Посебног одељења за сузбијање корупције Спк – По4 26/20 од 14.05.2020. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 Спк 5/20 од 25.08.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву, Посебног одељења за сузбијање корупције Спк По4 26/20 од 14.05.2020. године, прихваћен је споразум о признању кривичног дела Срко 27/20 од 14.05.2020. године закључен између Вишег јавног тужиоца у Краљеву, Посебно одељење за сузбијање корупције и окривљеног АА, са браниоцем адвокатом Ђорђем Константиновићем па је окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци коју ће издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора. Истовремено је одређено да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне издржи у заводу за извршење казне затвора. Према окривљеном је изречена мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности, па му је забрањено вршење послова овлашћеног полицијског службеника у трајању од једне године од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере. Окривљени је обавезан да Вишем суду у Краљеву плати паушал у износу од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 По1 Спк 5/20 од 25.08.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адвокат Ђорђе Константиновић благовремено је поднео захтев за заштиту законитости због повреда закона из члана 439. тачка 1) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да дело за које је окривљени оглашен кривим и осуђен правноснажном пресудом није кривично дело, са образложењем да окривљени није имао својство овлашћеног службеног лица – саобраћајног полицајца за послове саобраћајних незгода, односно није имао службено овлашћење за вршење увиђаја саобраћајних незгода нити за алкотестирање лица, с обзиром на то да му је због породичних проблема 11.12.2018. године одузето оружје које му до дана извршења кривичног дела није враћено, тако да он, у смислу члана 36. став 1. Закона о полицији, није имао статус овлашћеног службеног лица јер није имао право и дужност да носи службено оружје и муницију, нити је постојао налог за извршење службеног задатка за окривљеног. Чињеница што је окривљени супротно закону и правилима службе, због недостатка људства, био упућен на место незгоде без могућности да примењује службена, полицијска овлашћења, према ставу одбране, не значи да је окривљени фактички стекао својство службеног лица за вршење увиђаја саобраћајних незгода, нити су од утицаја наводи другостепеног суда да је окривљеном решење о распоређивању на радно место саобраћајни полицајац (почев од 01.01.2019. године) од 28.11.2018. године уручено 28.12.2018. године, имајући у виду да окривљени након одузимања оружја више није обављао послове саобраћајног полицајца, већ је радио искључиво на административним пословима. Како окривљени није био овлашћен да предузме радње вршења увиђаја и алкотестирања лица то, према наводима захтева, не постоји ни радња извршења предметног кривичног дела, која се, према изреци првостепене пресуде, састоји у невршењу своје службене дужности. У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче и то да у конкретном случају није наступила последица кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ која се огледа у прибављању користи другом физичком лицу с обзиром да је окривљени оглашен кривим због тога што је једном од учесника саобраћајне незгоде прибавио корист у виду неподношења прекршајне пријаве за који прекршај није утврђено да га је наведено лице учинило, нити је извесно, и да је окривљени био овлашћен да предузме наведене радње, да ли би прекршајна пријава уопште била

поднета, што би, према ставу одбране представљало само хипотетичку, а не стварну корист прибављену другом лицу у смислу последице предметног кривичног дела, тако да описани пропусти окривљеног могу представљати само дисциплинску повреду радне дужности из члана 207. став 1. тачка 6. Закона о полицији, а не радњу извршења кривичног дела из члана 359. став 1. КЗ. Према наводима захтева, дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело и из разлога што на страни окривљеног нема виности имајући у виду да је министар унутрашњих послова дана 14.11.2018. године донео директиву да је изричито забрањено полицијским службеницима да обављају полицијске послове за време док су раздужени оружјем и да је окривљеном дана 11.12.2018. године одузета службено оружје, због чега је он знао да не сме да примењује своје службено овлашћење без обзира што је исти од стране дежурне службе критичног дана упућен на лице места.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Врховни касациони суд налази да из чињеница и околности означених у чињеничном опису радње кривичног дела датом у изреци првостепене пресуде произлазе сва законска обележја кривичног дела злоупотребе службеног положаја из члана 359. став 1. Кривичног законика за које је окривљени оглашен кривим побијаном правноснажном пресудом и то како објективна обележја, која се односе на радњу извршења која се огледа у невршењу службене дужности од стране окривљеног, који у својству службеног лица – саобраћајног полицајца за послове саобраћајних незгода ПС у Ћуприји ПУ Јагодина, упућеног од стране ГС ПС Ћуприја ради вршења увиђаја пријављене саобраћајне незгоде у којој су са својим возилима учествовала два лица, супротно цитираним одредбама ЗОБС-а на путевима и Обавезне инструкције о обезбеђењу лица места у вршењу увиђаја саобраћајне незгоде на путевима, није извршио увиђај саобраћајне незгоде и није извршио алкотестирање, иако је знао да је то лице управљало возилом под дејством алкохола, након чега је сачинио службену белешку о поступању по пријави у коју је унео неистините податке да учесници саобраћајне незгоде и возила нису затечена на месту догађаја, чиме је наведеном лицу прибавио корист у виду неподношења прекршајне пријаве што представља забрањену последицу кривичног дела, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног који обухвата свест о забрањености свога дела.

Стога су, по налажењу овог суда, насупрот наводима захтева, у чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде означена сва законска обележја предметног кривичног дела укључујући и то да је окривљени имао својство службеног лица, последицу дела и виност окривљеног, због чега су оцењени као неосновани наводи захтева браниоца да дело за које је окривљени оптужен и оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело и да је побијаним равностажним пресудама на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП. Ово посебно када се има у виду да је побијана правноснажна пресуда донета на основу члана 317. став 1. ЗКП, прихватањем споразума о признању кривичног дела, закљученог између Вишег јавног тужиоца у Краљеву, Посебног одељења за сузбијање корупције и окривљеног АА, који споразум садржи све елементе у смислу члана 314. став 1. КЗ, укључујући и чињенични опис кривичног дела које је предмет оптужбе и признање окривљеног да је исто учинио.

Врховни касациони суд налази да је бранилац окривљеног осталим наводима захтева којима цени изведене доказе и износи своје чињеничне закључке везано за постојање својства службеног лица код окривљеног, последице кривичног дела и виности окривљеног, оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом утврђено чињенично стање у правноснажној пресуди, односно указује на повреду члана 440. ЗКП.

Поред наведеног бранилац у захтеву истиче и то да је побијаном правноснажном пресудом повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на штету окривљеног и у вези са тим указује да се другостепена пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП, не може заснивати и то на решењу о распоређивању окривљеног на радно место саобраћајног полицајца од 28.11.2018. године, који доказ никад није изведен на главном претресу, због чега је Апелациони суд у Крагујевцу био дужан да закаже претрес, на коме би овај доказ извео, што у конкретном случају није учињено.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, побијана правноснажна пресуда донета је на основу споразума о признању кривичног дела пошто је суд претходно утврдио да су испуњени услови за прихватање споразума из члана 317. став 1. ЗКП, укључујући и то да постоје и други докази који нису у супротности са признањем окривљеног да је учинио кривично дело у смислу члана 317. став 1. тачка 3) ЗКП.

Како је суд одлуку о споразуму о признању кривичног дела донео на рочишту одржаном у смислу члана 315. став 2. ЗКП, на коме докази нису извођени, већ је у склопу оцене испуњености законских услова из члана 317. став 1. ЗКП за прихватање споразума о признању кривичног дела утврђено да осим признања постоје и други докази о кривици окривљеног који нису у супротности са његовим признањем да је учинио кривично дело, сходно члану 317. став 1. тачка 3) ЗКП, то је другостепени суд био овлашћен да цени садржину цитираног решења у погледу чињенице да ли окривљени има својство службеног лица.

Стога, Врховни касациони суд налази да решење о распоређивању окривљеног на радно место саобраћајног полицајца 28.11.2018. године не представља незаконит доказ, у смислу члана 84. ЗКП на коме се пресуда није могла заснивати, па су оцењени као неосновани наводи захтева којима се указује да је побијаном правноснажном пресудом повређен закон из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић